

betyde vældig meget for dansk økonomi, så selvfølgelig skal vi have verdens bedste uddannelser på det område.

Jeg er selv usikker på, hvad vi skal gøre i forhold til forskningen, for det er jo, som hr. Kim Behnke var inde på, et område, som ligger et sted mellem kunst i traditionel forstand og håndværk.

Hvordan kan forskningen bidrage her? Er det afgørende i virkeligheden ikke hele tiden at sikre, at der er en kunstnerisk fornyelse, og hænger kunstnerisk fornyelse og en placering som forskningsinstitution nødvendigvis sammen? Det er jeg en smule i tvivl om.

Jeg vil med det samme sige, at vi ikke får løst problemet i forbindelse med dette lovforslag. Det er en debat, som vi må tage i den kommende tid, og jeg er selv meget opsat på at gå ind i den.

Til fru Aase D. Madsen, som spurgte, hvordan det kan være, at skolerne har været selvejende institutioner i Undervisningsministeriets regi, mens to af dem nu ender med at blive statsinstitutioner i Kulturministeriets regi. Ja, man kan jo sige, at det er en lille smule historisk begrundet. Designskolen Kolding og skolen på Bornholm er vokset ud af et stærkt lokalt håndværkermiljø, og derfor har det været naturligt for dem at starte som selvejende institutioner.

Man kan sige, at Designskolen Kolding oprindeligt startede som en del af Teknisk Skole i Kolding og ikke følte sig særlig meget hjemme dér. Så skilte man sig ud fra Teknisk Skole og blev en selvejende institution, og den status ønsker man nu at fastholde. Jeg tror, det er, fordi man i Kolding har været igennem så store organisatoriske omvæltninger, at man altså ikke ønsker at tage et nyt skridt så hurtigt, og det synes jeg vi tager højde for med dette lovforslag.

En enkelt skole ønsker at fortsætte som selvejende institution, og to af de andre skoler ønsker at blive statsinstitution. Når man ønsker at blive statsinstitution, kan der være forskellige grunde til det, ikke fordi der bliver flere penge ved at være en statsinstitution, men der kan måske være en tryghed ved at være en statsinstitution, fordi man derved også signalerer, at man er en skole for hele Danmark og ikke kun for et bestemt lokalt miljø.

Til spørgsmålet om det uændrede bevillingsniveau kan jeg sige, at det ikke er Kulturministeriets opfattelse, at lovforslaget her i sig selv vil betyde noget for bevillingsniveauet.

Med disse få bemærkninger vil jeg sige tak for opbakningen til lovforslaget. Jeg glæder mig til at være med til at diskutere det i forbindelse med udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg takker for ministerens svar.

Det er bare en lille bemærkning med hensyn til netop forskellen mellem den statslige institution og den selvejende institution. Her har jeg fundet lidt tilbage til en debat, der har været her i Folketinget den 23. januar 1996. Under førstebehandlingen af forslag til lov om selvejende institutioner for videregående uddannelser m.v. var ministeren, som dengang ikke var minister, ordfører på sagen.

Ministeren sagde, og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger, folketingssamlingen 1995-96, side 3002:

»Muligheden for at sprælle forbedres med det fremsatte lovforslag, idet de selvejende institutioner gives større selvstændighed i forhold til de centrale myndigheder.«

Det må man jo sige er en meget stor anbefaling af, at man fortsætter som selvejende institution. Har de skoler, der nu har valgt at blive statslige, stadig væk mulighed for at sprælle?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg håber selvfølgelig, at ministeren orienterer Folketingets Kulturudvalg.

Altså, nu kommer der et vejledende råd. Det er jo ikke lige meget, hvem der sidder i et sådant vejledende råd, og hvordan man vejleder i de her sammenhænge.

Så er der bl.a. de hensyn, som fru Aase D. Madsen nævnte, altså hvordan kan man være selvberørende, samtidig med at man kan være den statsinstitution, som jeg godt forstår at de også gerne vil være for at få lidt styr på tingene, hvordan kan det komme til at hænge sammen?

Men så vil jeg godt sige til det om forskningen, og hvordan man kan hente ressourcer – jeg tror, det er en del af spørgsmålet også – til den kunstneriske udvikling, at det er altså meget godt, at ikke alt skal foregå pr. indfald, men der er også noget, der skal foregå pr. fordybelse. Det er et problem, som jeg synes i det hele taget plager dele af vores kunstneriske uddannelser i øjeblikket og også vores kunstneriske produktion.